

„Komaan heeren, wij kunnen niet langer talmen. Wel zijn de tweede tenoren slecht bezet en is die ouwe stijfkop een beste aanvoerder, maar wij kunnen niet langer wachten. Op je plaats.”

En terwijl de direkteur zijn partituur doorbladerde om een gedeelte te zoeken, dat hij nog eens met kracht wilde repeteeren, zochten ook de koristen hunne stukken bijeen, gonsden als bijen door elkander en zochten bij het nemen van plaats en elkander zooveel mogelijk naar voren te dringen, om zelf achter te blijven. Het meest was die beweging merkbaar bij de reeds genoemde tweede tenoren, en de koordirekteur, die het zeer goed bemerkte en reeds voor zijn lessenaar plaats had genomen en wien dat gedraai begon te vervelen, tikte met het dirigeerstokje op den lessenaar. Daarna gaf hij het thema aan en het duurde nu niet lang of de repetitie was in vollen gang.

Wij zullen het genot van de opera, die wij straks even bezoeken zullen, niet doen bederven door de flaters, die de verschillende partijen begaan, aan te hooren. 't Is waar, met fouten maken moet men leeren, maar daaruit volgt niet dat *wij* die moeten hooren. Wij laten dus de heeren koristen repeteeren en de tweede tenoren tobben, want dat deden ze, en haasten ons naar een nauw straatje, waar ons een ander tooneel te wachten staat.

't Is een armoedig gebouwtje, waarvoor wij stilstaan, maar toch dien ik u terstond te zeggen, dat het huisje, hoe nietig ook op het oog, bewoond wordt door vijf gezinnen. Dat van den tweeden tenor van Buren met zijn pleegkind Judith is er een van. Niet alle gezinnen daar zijn zoo klein. Dat heeft èn van Buren èn Judith dikwijls kunnen ondervinden, als de een zijn muziek, de andere haar rol instudeerde. Dan gebeurde het vaak, dat van Buren zijne oefeningen moest staken en door het hoofd om den hoek der deur te steken de slof- en klompdragende kinderen van de naastwonende gezinnen moest verjagen. Dit ging niet altijd zonder protest der betrokken ouders, wijl het weleens gebeurde, dat een dezer kleine nieuwsgierigen een buiteling over den oneffen donkeren trapvloer maakte. Dan was een zoogenaamd „standje” het gevolg en moesten de oude man en het jonge meisje dikwijls toespelingen op hun beroep hooren, die alleen maar komen uit den mond van het onontwikkelde volk.

Reden genoeg dus om het ons verklaarbaar te doen schijnen, dat dit kleine gezin dikwijls plannen beraamd had om van woning te verwisselen, maar immer was dit plan onmogelijk gebleken, omdat de financieele omstandigheden zulks niet gedoogden.

Nu was er echter eenige verandering ten gunste gekomen. Judith was bij het gezelschap voor den tijd van één seizoen aangenomen tot het vervullen van ondergeschikte rollen en deze verandering bracht tevens een kleine gunstige wending in het maandgeld, waarvan zij beiden moesten leven. Echter — en dit was voor den ouden zanger en de jonge actrice nog een donkere wolk — dit seizoen was een proeftijd; voldeed zij niet aan de verwachtingen, die men stelde, dan werd het contract niet meer verlengd.